

2012

Och Herren sade: "Jag har beslutat att göra ände på allt kött, ty jorden är åter uppfylld av ondska, avund och girighet. Noa, bygg mig en ark och rädda två av allt levande."

En gigantisk blixträckte sig över himlavalvet – följt av ett mullrande dån.

"Du har ett år på dig!"

Ett år senare

Herren fann Noa gråtandes i villaträdgården. "Var är Arken..? Syndaflo den är på väg!"

"Förlåt mig Herre," sade Noa. "Saker är inte längre som förr – i dag måste man ha bygglov. Men eftersom byggnadsinspektionen bestämde att de handlade om en offentlig lokal ställde de också krav på handikappsanpassade hissar och toaletter."

"Och det ordnade du..?" spörjde Herren.

"Ja, fast då började grannarna klaga. Arken var för hög och skymde deras utsikt. Jag var tvungen att söka undantag, men fick avslag. Jag har nu överklagat. Det kommer att ta två år.

Sedan var det problemen med att skaffa material. Det är förbjudet att hugga ned träd eftersom detta skulle kunna störa albladbaggarnas parningslek.

Jag försökte förklara för miljövännerna att genom att hugga ned träden så skulle jag faktiskt hjälpa albladsbaggarna att överleva. Det hjälpte inte och jag har nu blivit anmäld och min familj hotad."

"Men då var väl det hela ändå ur världen?" sade Herren.

Noa suckade. "Trafikstyrelsen hörde av sig. Arken var så stor att de varit tvungna att flytta på några högspänningsledningar när den skulle transporteras till havet. Jag försökte förgäves förklara att detta inte behövdes – att havet kommer att komma till arken."

"Sedan, när jag började samla ihop djuren, blev jag uppvaktad av länsstyrelsens djurinspektörer. De tyckte att några av båsen var för små och att vissa av djuren inte skulle behöva leva för nära andra. Vitet blev högt.

Sedan kom invandrarverket som hade hört att några av hantverkarna som arbetade på arken inte hade arbetstillstånd. Jag försökte förklara både det rättvisa i, och fördelarna med, att inte bara svenskar räddades undan syndaflo den.

Jag blev då anmäld till diskrimineringsombudsmannen eftersom jag inte berett plats för alla människor på jorden."

"Vid det laget hade miljönämnden hört vad som var på gång och sade att jag inte kunde börja bygga arken förrän de gjort en miljöutvärdering av den planerade syndafloden."

Herren såg plågad ut. "Men då måste väl ändå prövningarna och pålagorna funnit sitt slut..?"

Noa ruskade på huvudet. "Facket kom – de klagade på att jag anlitade mina egna söner och inte betalade lön. När jag försökte förklara att det inte handlade om pengar kontaktade de socialstyrelsen, som tog pojkarna från mig eftersom att jag efter syndafloden hade planerat att hemskola dem.

Det blev för mycket för min hustru som tog ut skilsmässa och behöll huset och arken.

Så jag fick börja om igen – vilket jag gjorde."

"Strax efter det – i en arla morgonröd – slog skatteverket till och krävde miljoner i förmögenhetsskatt för den nya arken. När jag förklarade att den var till för att människor och djur skulle överleva i den, lade de på både fastighetsskatt och företagsskatt – det sista samtidigt som de mumlade något om kommersiell djurhållning.

När de insåg att jag efter Syndafloeden aldrig mer skulle kunna lämna in självdeklaration – blev jag skönstaxerad i förskott.

Sedan slog tullen till med miljoner i avgifter för den planerade djurutförseln."

"Efter att jag löst detta kom polisen tillsammans med naturvårdsverket och FN – som till slut stoppade allt. Jag bär nu fotboja och står åtalad för försök till smuggling av utrotningshotade arter."

Noa suckade tungt. "Förlåt mig Herre. Jag tror inte den här arken någonsin kommer att bli av."

Himlen klarnade och solen började skina.

Två regnbågar bredde ut sig från ena horisonten till den andra.

Noa blickade förvånat uppåt. "Skall du inte hemsöka mänskligheten och förstöra planeten..?"

"Nej", sade Herren. "Era politiker och myndigheter hann före."